

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 5To/148/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010684  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Pollák  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2120010684.5

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Michala Polláka a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Martina Žovince, v trestnej veci obžalovaného A. B. A., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ohrozovania a poškodzovania životného prostredia podľa § 300 ods. 3 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 31.07.2023, č.k. 3T/23/2020-424, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.05.2024 takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava, z a m i e t a .

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 31.07.2023, č. k. 3T/23/2020-424 podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného A. B. A. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava pod č. 1 Pv 187/18/2207-46 zo dňa 17. 03. 2020, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia a poškodenia životného prostredia podľa § 300 ods. 3 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

ako štatutár C. D. E. C. F. v presne nezistenom čase od 06. 09. 2016 najneskôr do 25. 01. 2018 na parcele registra „C“ č. 2291/1, o výmere 505.520 m<sup>2</sup>, vedenej ako lesné pozemky, ktorej vlastníkom je SR - LESY Slovenskej republiky, š. p., Námestie SNP č. 8, Banská Bystrica, v katastrálnom území obce G., konkrétne na GPS súradniciach 48.494840, 17.365392, pričom uvedená parcela je súčasťou chráneného vtáčieho územia Malé Karpaty, ktoré bolo vyhlásené vyhláškou MŽP SR č. 216/2005 Z. z. na účely zachovania biotopov druhov vtákov európskeho významu a biotopov sťahovavých druhov vtákov, patriaceho do európskej sústavy chránených území NATURA 2000, kde platí druhý stupeň ochrany v zmysle zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, umožnil bez príslušného povolenia postavenie stavby „skladu krmiva“, ktorá podľa situácie a dispozičného riešenia má charakter chaty, čím konal v rozpore s ustanovením § 55 ods. 1 Zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) ako i § 13 ods. 2 písm. b), § 26 ods. 5, § 28 ods. 2 Zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, pričom touto výstavbou poškodil biotop európskeho významu Lk 1 Nížinné a podhorské kosné lúky v celkovom rozsahu 12.744 eur, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

2. Proti tomuto rozsudku podal prokurátor na hlavnom pojednávaní odvolanie, a to proti výroku o vine. Obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní vzdal práva na podanie odvolania, aj za osoby oprávnené odvolanie podať v jeho prospech.

3. Podané odvolanie prokurátor odôvodnil podaním zo dňa 23.08.2023 nasledovne (skrátene):

3.1. Napadnutý rozsudok považuje za nezákonný.

3.2. Poukazuje na to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel spáchanie predmetného trestného činu a zároveň, že k postupu výstavby stavby sa vyjadroval celkom podrobne. Zvýrazňuje, že v časti prečítanej výpovede z prípravného konania obžalovaný konkrétne opisuje akým spôsobom upravovali terén pod chatou, vyrovnávali nerovnosti, umiestnili kocky, chatu postavili v domnení, že konajú v súlade s legislatívou. Prostredníctvom jeho brata zabezpečili tri unimobunky, ktoré následne obložili drevom zvnútra aj zvonka z estetického dôvodu.

3.3. Má za to, že konkrétnosť popisovaného postupu vedie k záveru, že na výstavbe objektu sa obžalovaný reálne podieľal, a teda ako štatutár poľovného združenia nielenže umožnil realizáciu predmetnej stavby, ale sa na nej aj osobne podieľal, zúčastňoval sa výstavby, rozhodoval o konkrétnom postupe výstavby.

3.4. Z tohto dôvodu považuje za relevantné, že obžalovaný sa predmetného trestného činu dopustil a bolo na mieste v zmysle návrhu prokurátora upraviť skutkovú vetu. Dodáva, že navrhovanou úpravou, doplnením skutkovej vety, by nedošlo k porušeniu totožnosti skutku.

3.5. Nestotožňuje sa s argumentáciou súdu, pokiaľ ide o ustálenie objektu ako poľovníckeho zariadenia. S poukazom na § 300 ods. 3 Trestného zákona uvádza, že z lista vlastníctva č. XXX vedenom Okresným úradom Trnava, odbor katastrálny, pre okres Trnava, obec G., katastrálne územie G. vyplýva, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti evidovanej ako parcela registra "C", par. č. 2291/1, druh pozemku - lesné pozemky, sú Lesy Slovenskej republiky, š. p. Z písomnosti Štátnej ochrany prírody, Správa chránenej krajinnnej oblasti Malé Karpaty z 1.3.2018 a 16.8.2018, z vyjadrenia obce G. 23.11.2018 ale i výpovedí svedkov H. B. a B. H. I. je nesporné, že predmetná parcela je súčasťou chráneného vtáčieho územia Malé Karpaty, ktoré bolo vyhlásené vyhláškou MZP č. 216/2005 Z. z. na účely zachovania biotopov druhov vtákov európskeho významu a biotopov sťahovavých druhov vtákov, patriaceho do európskej sústavy chránených území Natura 2000, kde platí druhý stupeň ochrany v zmysle zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny. Uvedené okolnosti teda bez pochyb preukazujú, že miestom činu je chránené územie, tak ako to vyžaduje § 300 ods. 3 Trestného poriadku.

3.6. Ďalej poukazuje na to, že otázku, či posudzovaný objekt je stavbou zodpovedal znalec z odboru stavebníctvo, odvetvie Pozemné stavby, Odhad hodnoty nehnuteľností Ing. Ladislav Vaško vo svojom znaleckom posudku č. 120/2018. Poukazuje na odpoveď na otázku č. 1, kde znalec výslovne uviedol, že na parcele č. 2291 /1 sa nachádza stavba, ktorá má charakter chaty s odkazom na stavebný zákon č. 50/1976 Zb.. K technickému popisu stavby uviedol, že sa jedná o tri kusy unimobuniiek spojených pevne spolu do jedného celku. V interiéri je nainštalovaná kompletná elektroinštalácia so zásuvkami, vypínačmi, domová skriňa s ističmi, pripravená na napojenie na elektrocentrálu, resp. pripojenie prípojky elektriny. Rozvody vody a kanalizácie boli nainštalované v jednej miestnosti- budúce WC. Nad bunkami je zrealizovaný podkrovný priestor so schodiskom, chodbou a štyrmi izbami. Celý objekt je obložený zvnútra aj zvonku dreveným obkladom, pozdĺž objektu je terasa položená na terén s drevenou podlahou. Okná sú plastové, vnútorné podlahy sú plávajúce, pričom nehnuteľnosť má vybudovaný aj komín. Spresnil, že objekt nie je možné premiestniť. Znalec jednoznačne v závere posudku uviedol, že nehnuteľnosť je stavbou, a nie skladom krmiva.

3.7. Má za to, že tento záver nie je možné spochybňovať ani s ohľadom na skutočnosť, že sa znalec, podľa záverov súdu, vyjadroval aj k otázke dodržiavania stavebných predpisov, ktorá mu vzhľadom na jeho znalecké odvetvie neprináleží.

3.8. Uvádza, že nemá pochybnosť, že predmetný skutok je trestným činom ohrozenia a poškodenia životného prostredia podľa § 300 ods. 3 Trestného zákona a spáchal ho obžalovaný. Preto navrhuje, aby Krajský súd Trnava podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a zároveň podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

4. K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 18.09.2023 nasledovne (skrátene):

4.1. Prvostupňový súd postupoval po vrátení veci v súlade s rozhodnutím odvolacieho súdu. Prokurátorka nevymenovala akékoľvek dôkazy, ktoré by svedčali o tom, že obžalovaný spáchal trestný čin. K znaleckému posudku, na ktorý poukázala prokuratúra, uvádza, že tento znalecký posudok posudzuje len objekt a nie akýkoľvek podiel konania obžalovaného na výstavbe tejto stavby.

4.2. Po vrátení veci na nové rozhodnutie z krajského súdu prokurátorka nevyprodukovala žiadny dôkaz, resp. nenavrhol vykonať žiadne iné dôkazy, ktoré by smerovali k usvedčeniu obžalovaného zo spáchania akéhokoľvek trestného činu.

4.3. Navrhol odvolaciemu súdu podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátorky zamietnuť, pretože nie je dôvodné.

5. Na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti obhajcu obžalovaného a prokurátora. Obžalovaný súhlasil s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti.

6. Prokurátor navrhol vyhovieť odvolaniu Okresnej prokuratúry Trnava. Obhajca obžalovaného žiadal, aby súd rozhodol v zmysle § 319 Trestného poriadku a odvolanie prokurátora zamietol.

7. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

8. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého výroku a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

9. Vo veci už raz rozhodol súd prvého stupňa, a to rozsudkom zo dňa 05.10.2021, kedy uznal obžalovaného A. B. A. za vinného, že

ako štatutár C. D. E. C. F. v presne nezistenom čase od 06.09.2016 najneskôr do 25.01.2018 na parcele registra „C“ č. 2291/1, o výmere 505 520 m<sup>2</sup>, vedenej ako Lesné pozemky, ktorej vlastníkom je SR - LESY Slovenskej republiky, š.p. Námestie SNP č. 8, Banská Bystrica v katastrálnom území obce G., konkrétne na GPS súradniciach 48.494840, 17.365392, pričom uvedená parcela je súčasťou chráneného vtáčieho územia Malé Karpaty, ktoré bolo vyhlásené vyhláškou MŽP SR č. 216/2005 Z.z. na účely zachovania biotopov druhov vtákov európskeho významu a biotopov sťahovavých druhov vtákov, patriaceho do európskej sústavy chránených území NATURA 2000, kde platí druhý stupeň ochrany v zmysle zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, umožnil bez príslušného povolenia postavenie stavby „skladu krmiva“, ktorá podľa situácie a dispozičného riešenia má charakter chaty, čím konal v rozpore s ustanovením § 55 ods. 1 Zákona č. 50/1976 Zb. Zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) ako i § 13 ods. 2 písm. b), § 26 ods. 5, § 28 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, pričom touto výstavbou poškodil biotop európskeho významu Lk 1 Nížinné a podhorské kosné lúky v celkovom rozsahu 12 744 Eur,

teda v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu životného prostredia, v chránenom území neoprávnenne postavil stavbu,

čím spáchal prečin ohrozovania a poškodzovania životného prostredia podľa § 300 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 300 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. k), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona k peňažnému trestu vo výške 2.500,- (dvetisícpäťsto) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní tri (3) mesiace.

10. Krajský súd v Trnave na základe odvolania podaného obžalovaným rozhodol uznesením zo dňa 10.11.2022, č. k. 5To/8/2022-393 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

11. Odvolací súd vytkol prvostupňovému súdu, že znalecký posudok znalca Ing. Ladislava Vaška je parciálne nepoužiteľný, a to v časti, v ktorej rieši právne otázky, najmä súladnosť postavenia objektu v platnou legislatívou. Prvostupňový súd bol povinný poskytnúť vlastné právne odôvodnenie, na základe ktorého dospel k záveru, že v chránenom území bola neoprávnenne postavená stavba a či táto má alebo nemá povahu poľovníckeho zariadenia. Ďalej odvolací súd skonštatoval, že sa prvostupňový súd pri formulácii skutkovej vety v napadnutom rozsudku ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku a stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. júna 2019, Tpj 26/2019 dôsledne neriadil, a preto skutkové zistenia, týkajúce sa konania obžalovaného, sú pre ich vyšší stupeň všeobecnosti nejasné a nezodpovedajú právnej časti napadnutého rozsudku. Ďalej odvolací

súd uviedol, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol, na základe akých skutočností dospel k výške spôsobenej škody 12.744 Eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že škoda na životnom prostredí bola vyčíslená ako súčin rozlohy zničeného biotopu a výšky hodnoty biotopu na 1 m<sup>2</sup> stanovenej právnym predpisom. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku neuviedol, aká rozloha územia mala byť postavením objektu poškodená, pričom táto skutočnosť musí vyplynúť z vykonaného dokazovania. Týmito dôkazmi môžu byť aj výsluch svedkov, vrátane svedkyne B. H. I.. Nemožnosť obžalovaného zúčastniť sa týchto meraniach nemá na obsah výpovede svedkyne priamy vplyv. Dodal, že je to práve prokurátor, ktorého v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno a následne je na úvahu súdu, akú závažnosť tomuto dôkazu prizná pri meritórnom rozhodnutí. Obžalovaný má zachované právo spochybniť vyjadrenie svedka, pričom súd je povinný sa s jeho námietkami vysporiadať. V závere odvolací súd uviedol, že hodnotenie dokazovania v napadnutom rozsudku je príliš všeobecné a odvolaciemu súdu nie je zrejmé, čo prvostupňový súd vo vzťahu k obžalovanému vyvodil z výpovedí jednotlivých svedkov ako aj z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní a ich vzájomnému rozporu.

12. Úlohou prvostupňového súdu bolo opätovne vykonať hodnotenie dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. skutočností, ktoré z neho vyplynuli a opätovne meritórne rozhodnúť, naformulovať skutkovú vetu rozhodnutia tak, aby zodpovedala ustanoveniu § 163 ods. 3 Trestného poriadku a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodniť, aby zodpovedalo ustanoveniu § 168 Trestného poriadku.

13. Po vrátení veci prvostupňový súd nariadil hlavné pojednávanie a na tomto rozhodol napadnutým rozsudkom.

14. Odvolací súd sa pri prieskume napadnutého rozsudku zamerl na skúmanie toho, či prvostupňový súd vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaného skutku, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj vo ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy. Pokiaľ sú všetky uvedené aspekty tvorby rozhodnutia dodržané, nemožno súdu vytknúť správnosť záveru, ku ktorému dospel a to aj v prípade, ak by odvolací súd sám vyhodnotil zistené skutočnosti iným spôsobom. Takto sa prejavuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

15. Odvolací súd zdôrazňuje, že voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. (viď. III. ÚS 332/2009)

16. Pri hodnotení jednotlivých dôkazov je potrebné zaoberať sa závažnosťou (vylúčenie dôkazov, z ktorých nie je možné odvodiť informácie o predmete dokazovania), vierohodnosťou (najmä existencia pomeru k páchatelovi a schopnosť vnímať a reprodukovať prežité udalosti) a pravdivosťou (či je obsah vykonaného dôkazu jednotlivo aj v súhrne s ostatnými dôkazmi pravdivý) jednotlivých dôkazov a zároveň uviesť, čo z dôkazov ku stíhanej trestnej činnosti vyplýva, v akej kvalite, a ktoré dôkazy preukazujú tú – ktorú dokazovanú skutkovú okolnosť. Ak má súd vyhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z tých dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď. R 6/1970). Je nevyhnutné zamerať sa na skutočnosti, ktoré sú súčasťou skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nakoľko tieto majú primárny význam pre posúdenie, či sa obžalovaný trestného činu skutočne dopustil. Súd je tak povinný abstrahovať tie skutkové okolnosti, ktoré majú trestnoprávnu relevanciu a zrozumiteľne odôvodniť, či tieto skutočnosti boli v trestnom konaní preukázané, teda či prokurátor uniesol dôkazné bremeno. Je však potrebné vyvarovať sa domnienkam a predpokladom, a v prípade ak zostane nejaká skutková okolnosť sporná, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“.

17. Odvolanie prokurátora voči napadnutému rozsudku je primárne založené na inom hodnotení vykonaných dôkazov, než ako to urobil prvostupňový súd. Rozsah vykonaného dokazovania, ani zákonnosť, či procesnú použiteľnosť iných dôkazov, o ktoré oprel prvostupňový súd napadnuté rozhodnutie, prokurátor nenamieta. Zároveň odvolací súd sám nezistil iné chyby, v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré neboli prokurátorom v odvolaní vytýkané, a na ktoré by bol povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

18. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v súdnej veci nebolo sporné, že na vyššie konkretizovaných lesných pozemkoch patriacich LESOM Slovenskej republiky, š. p., konkrétne na GPS súradniciach 48.494840 a 17.365392, bola postavená stavba, v dôsledku ktorej výstavby došlo k poškodeniu biotopu európskeho významu Lk1 Nížinné a podhorských kosných lúk. Súd mal za preukázanú aj skutočnosť, že parcela registra „C“, parcelné číslo 2291/1, v katastrálnom území G., je súčasťou Chráneného vtáčieho územia Malé Karpaty, ktoré bolo vyhlásené Vyhláškou Ministerstva životného prostredia č. 216/2005 Z. z., na účely zachovania biotopov druhov vtákov európskeho významu a biotopov sťahovaných druhov vtákov, patriaceho do európskej sústavy chránených území NATURA 2000, kde platí druhý stupeň ochrany v zmysle Zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny.

19. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že Ing. Ladislavom Vaškom, znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, bol vypracovaný znalecký posudok č. 120/2018, pričom znalec skonštatoval, že sklad krmiva má podľa situácie a vnútorného dispozičného riešenia charakter stavby, ktorá nie je postavená v súlade s platnou legislatívou. Znalec však v znaleckom posudku (pod bodom 7. iné zistenia) tiež uviedol, že daný sklad je predpríprava na chatu, čím pripustil, že predmetný objekt je sklado. Znalecký posudok si vnútorne odporuje, keď znalec na jednej strane tvrdí, že „sklad krmív“ má charakter stavby, na druhej strane hovorí len o akejsi predpríprave na chatu.

20. Prvostupňový súd uzavrel, že stavba - sklad krmiva má charakter poľovníckeho zariadenia v zmysle § 2 písm. k) Zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, teda je objektom slúžiacim na prikrmovanie zveri, napájanie zveri, pozorovanie zveri, lov zveri, vrátane jej odchytu a uskladňovania krmiva pre zver v poľovnom revíri, na umiestnenie ktorého bol Lesní Slovenskej republiky, š. p., udelený súhlas v súlade s ustanovením § 26 ods. 1 písm. c) Zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve v znení neskorších predpisov, na čo nadväzovalo rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odboru pozemkového a lesného, č. OU-TT-PLO-2016/027330 zo dňa 06. 09. 2016, právoplatné dňa 07.10.2016.

21. Odvolací súd sa čiastočne stotožnil s odvolacou námietkou prokurátora, že na základe vykonaného dokazovania, najmä znaleckého dokazovania a fotodokumentácie, možno uzavrieť, že na parcele č. 2291 /1 sa nachádza stavba, ktorá má charakter chaty. Napriek tomu, že súd má povinnosť hodnotiť vykonané dokazovanie a sám formulovať zistené skutkové závery, v tomto prípade sa jedná o odbornú otázku, na ktorej riešenie súd nemá dostatočné odborné vedomosti. Ak mal prvostupňový súd pochybnosti o správnosti znaleckého posudku (súd konštatuje, že znalecký posudok je vnútorne rozporný), mal postupovať podľa § 146 Trestného poriadku, čo neučinil. Uvedené pochybenie prvostupňového súdu však nemá za následok nesprávnosť jeho výroku, pretože súd obžalovaného neoslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, ale oslobodil ho z dôvodu, že skutok nespáchal obžalovaný. V tomto kontexte možno súhlasiť s názorom prvostupňového súdu, že pre určenie toho, či postavením stavby prišlo k spáchaniu trestného činu, je rozhodujúce identifikovať osobu stavebníka.

22. Prvostupňový súd uviedol, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel, že by predmetnú stavbu postavil alebo na nej nejakým spôsobom participoval. Na hlavnom pojednávaní bola prečítaná aj výpoveď obžalovaného z prípravného konania, v ktorej uviedol, že upravovali terén pod chatou, vyrovnávali nerovnosti, umiestnili kocky, unimobunky a mali povolenie vykonávať úpravy. K vzniknutým rozporom, oproti jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní, obžalovaný uviedol, že o určitých skutočnostiach hovoril ako „my“, teda hovoril za komunitu poľovníkov a v žiadnom prípade si takéto jeho vyjadrenie nemožno vysvetľovať ako priznanie sa k postaveniu či už skladu krmiva, alebo inej stavby. Prvostupňový súd takémuto tvrdeniu obžalovaného uveril, keďže v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že obžalovaný osobne objekt postavil. Ani skutočnosť, že obžalovaný zabezpečil odstránenie predmetnej stavby, nepreukazuje, že stavbu aj postavil.

23. S predmetným odôvodnením prvostupňového súdu sa odvolací súd, aj s poukazom na bod 14. tohto uznesenia, stotožnil. Obžalovaný skutočne vo svojej výpovedi v prípravnom konaní vypovedal v množnom čísle, pričom vyšetrovateľ otázkami u obžalovaného nezisťoval, aké osoby pod používané množné číslo zahŕňa. Tento pojem bol obžalovaným objasnený až na hlavnom pojednávaní, pričom vysvetlenie obžalovaného je jedným z možných výkladov, ktorý možno považovať za logický. Ak sa obžalovaný skutočne vyjadroval za komunitu poľovníkov a neoznačil žiadnu konkrétnu osobu, ani seba za osobu, ktorá predmetnú stavbu postavila, nemožno konštatovať, že predmetnú stavbu realizoval (osobne, financovaním a pod.) práve obžalovaný. Je nepochybné, že obžalovaný mal vedomosť o priebehu stavebných prác, o ktorých vo svojej výpovedi vypovedal, avšak kto skutočne postavil v chránenom území stavbu, zostalo aj po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní sporné, rovnako ako skutočnosť, či obžalovaný na tejto stavbe nejakým spôsobom participoval.

24. Z výpovedí obžalovaného tak nemožno bez dôvodných pochybností ustáliť, že sa obžalovaný na výstavbe objektu reálne podieľal, aj keď vystupoval ako štatutár poľovného združenia, či sa zúčastňoval jej výstavby, rozhodoval o konkrétnom postupe výstavby a pod. V tomto smere sa jedná o domnienky prokurátora, ktoré sú logické, avšak stále sa jedná len o predpoklady, na ktorých nemožno založiť vinu obžalovaného zo stíhaného trestného činu.

25. Odvolací súd tak v hodnotení vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom neidentifikoval žiadne chyby, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku, závery prvostupňového súdu sú logické, vychádzajú z vykonaného dokazovania, a preto odvolací súd rozhodol tak, že odvolanie prokurátora zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.